

LEHET, HOGY HAITI AZ ÉN HELYEM

Nemere Dóra öt éve él a Karib-térség egyik jobb sorsra érdemes országában, Haitin. Önkéntesként érkezett egy helyi árvaházba 2011-ben. Erős volt a kezdés: a főváros, Port-au-Prince egyik szegénynegyedében találta magát, angoltanítás helyett halmozottan sérült gyerekekkel foglalkozott, kitört egy kolerajárvány az árvaházban, később túlélte egy fegyveres rablást, ahol combon lőtték.

Szöveg - Páczai Tamás / RIPORT / Kép - Bakonyi Bence

„A húszas éveim közepén rám tört a válság, hogy mit is kezdjek az életemmel. Ekkoriban történt Devecserben a vörösiszap-katasztrófa, így odautaztam önkénteskedni. A helyszínen tapasztaltak hozták meg bennem a vágyat, hogy segítsék másokon, talán ez az én feladatom az életben” – mesél a kezdetekről Nemere Dóra, aki jelenleg is Haiti fővárosában él. A vörösiszap-katasztrófa után elhatározta, hogy a következő években önkéntesként fog dolgozni. Európai országban keresett fogadó szervezetet, de nem járt sikerrel. Végül Amerikában élő nővére segített, akinek egy barátnője egy olyan segélyszervezet vezetője, amely a 2010-es 170 ezer áldozattal járó haiti földrengést túlélő árva gyerekeken segít. Ők fogadták végül, így Nemere Dóra Haitira utazott 2011 januárjában, hogy a Remény Házában (Hope Home) tanítson angolt. De jöttek a meglepetések: „Naivan azt gondoltam, hogy Village Espoir egy pálmafás falu lesz, de kiderült, hogy a főváros egyik fallal körülkerített szegénynegyede. 2011-ben még nagyon látszottak a földrengés maradványai, ettől még drasztikusabb volt a helyszín, ahol az árvaház is van. Kiderült, hogy a helyen halmozottan sérült gyerekek is vannak, az én szobám pont az ő épületükben volt. Ez elsőre nagyon meglepő és sokkoló volt.” Mégis hamar belerázódott a helyi kerékvágásba, rá volt kényeszerítve. Dóra először úgy gondolta, hogy nem veszi tudomást a sérültekről, de már másnap elkezdte őket etetni. „Nagyon féltem az első napokban, hogy valamit rosszul csinállok, és akaratlanul is bántom a kicsiket. De hamar rájöttem, hogy sokkal többet jelent nekik a törődés, és nagy szükségük van rá.” Három héttel érkezése után kolerajárvány tört ki az árvaházban. Ez a nehéz helyzet felgyorsította az összeszkálás folyamatát mind a gyerekekkel, mind a helyi dolgozókkal. „Az igazi gondot az jelentette, hogy az ott dolgozó mammák elfogadjanak. Nekem külön főztek, takarították a szobámat, tehát pluszmunkát jelentettem. Csak egy újabb koloncnak

tekintettek, viszont a kolera miatt rászorultak a segítségemre. Naponta vittük ki a gyerekeket az udvarra, fürdettük és kezeltük őket. Történt aztán egy emlékezetes pillanat: nekiálltam lemosni a kerekesszékeket. Nagyon koszosak voltak, és rajzottak ki a csövekből a csótányok. Amikor felnéztem, minden mamma ott állt körülöttem, és tátott szájjal bámultak. Ezek után hitték el, hogy hasznomat is vehetik, és ettől kezdve tudomást vettek a létezéséről, elkezdtünk beszélgetni, így megtanultam kreolul.”

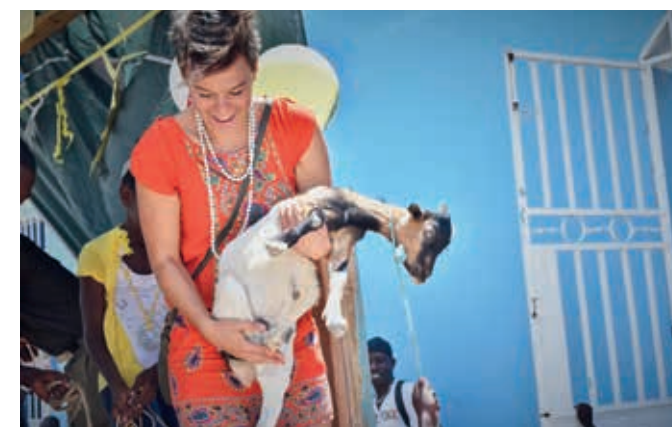
Dóra a kolerajárvány után elhatározta, hogy a halmozottan sérült gyerekeket fogja fejleszteni, eredetileg ugyanis angolt tanítani ment a szigetországba. „Az első hónapokban magamra voltam utalva, az ott dolgozó mammák ugyanis a reggeli után a tévé elé tölték a kicsiket egész napra. Kezdetben csak kivittem őket sétálni a kertbe, vagy minimális fejlesztőprogramokat találtam ki, például zsírkrétával rajzoltunk. Később talákoztam olyan külföldi önkéntesekkel, akik szakképzett fejlesztőpedagógusként segítettek kidolgozni a módszereimet.”

Nemere Dóra öt hónapos önkéntes munkát vállalt Haitin, de amikor hazajött, érezte, hogy csak látogatónak utazik vissza Magyarországra. Budapesten szervezett egy adománygyűjtő estet, az ott befolyó pénzből úgy utazott vissza Haitire, hogy már érdemi munkát is tudott végezni a Hope Home-ban. „Felvettem három terapeutát, akiket kiképeztünk, hogy ne csak a tévé elé dugják a gyerekeket.” Azután úgy alakult, hogy 2012 februárjában elbocsátották az intézmény vezetőjét, feladatát Dóra vette át. „Ez csak névleges változás volt, mert a korábbi vezető egész nap csak aludt az irodában, én végeztem az érdemi munkát addig is.”

A terapeuták heti ötször jártak foglalkozásokat tartani, a pénzből sikerült egy tanár bérét is kigazdálkodni. Dóra heti imákat szervezett, templomba jártak, kirándulni, strandolni mentek. „Folyamatosan érkeztek külföldi önkéntesek és

Osztálykiránduláson egy Port-au-Prince-től mintegy 60 kilométerre található tiszta tengerparton az Operation Blessing szervezet által működtetett iskola diákjaival.

Nemere Dóra a Operation Blessing iskolájának ballagási ünnepségén. A szervezet kecskéket ajándékozott az iskolának a jeles ünnepnapon.

Vidéki ház egy Port-au-Prince környéki hegyvidéki faluban.

Port-au-Prince belvárosa.

misszionáriusok, de csak az egészséges gyerekekkel foglalkoztak, féltek bejönni a sérültekhez. Ez nagyon bosszantott, így az egyik alkalommal kitoltam az összes gyereket az épület elé, hogy foglalkozzanak velük. Ez nagyon jól sült el, innentől kezdve hozzánk is rendszeresen átjöttek a külföldi látogatók.” 2013-ban Hanna, majd Dorci utazott a Hope Home-ba önkéntesnek, ők ismerték és alkalmazták a Pető-módszert. Innen jött az ötlet, hogy kiképezzenek egy másik csapat terapeutát, így jelenleg két csapat fejlesztő és egy tanár foglalkozik az otthon 33 sérült gyerekével. Nemere Dóra tehát 2-3 év alatt kifejlesztett egy profi módszerrel dolgozó csapatot az árvaházban, magánélete viszont egyre viszontagságosabb lett. Intézményvezetőként kapott fizetéséből nem tudott megélni, így kénytelen volt másodállást vállalni. Előbb egy amerikai iskolában tanított, majd pultosként dolgozott. „Port-au-Prince-ben nagyon rossz a

közbiztonság, ezért bekerített, fegyveres őrséggel védett lakónegyedben béreltem szobát. Ez havonta 600 dollárba került, a Hope Home-nál viszont csak 400 dollár volt a fizetésem, ezért kényszerhelyzetben voltam. Pultosként éjszaka dolgoztam heti 3-4 napot, 8-10 órás műszakokban, ez nagyon kimerítő volt.” Éjjelente motoros taxival járt haza, ilyenkor mindig egy ismerőse rendelt megbízható járművet. A karácsonyi-szilveszteri időszak volt a legsűrűbb: „Hajnali kettőkor végeztem a munkával, csak haza akartam jutni. Nem volt más választásom, minthogy egy motortaxira üljek. Megérkezett a motor, és elfelejtettem ellenőrizni, hogy az-e, akit hívtam. Elvitt egy sötét helyre, ami közel volt a bárhoz, de ott hárman vártak fegyverrel. Elkezdődött a dulakodás, ellopták a táskám, pont aznap kaptam fizetést. Sikerült elmenekülnöm, de az egyikük utolért, elkapott, és belelőtt a lábamba. Valószínűleg nem oda akart, de

Édesanyák tanulnak írni egy délutáni foglalkozáson az Operation Blessing szervezet egyik iskolájában.

szerencsém volt. Halottnak tettettem magam, ettől megijedt és elmenekült. Utána visszatámolyogtam a bárba, ahonnan a menedzserem elvitt kórházba. Az első tele volt, a másodikban nem tudtak ellátni, végül a harmadik kórház volt a nyerő. Szerencsém volt, mert vénát és csontot nem ért a golyó, így műtét és fertőtlenítés után hazaengedtek.” Dóra a támadás után hazatért Magyarországra lábadozni, de egy hónap után visszautazott Haitire, folytatni munkáját a Hope Home gyermekeivel, éjszakánként pedig a bárban dolgozott. Átélt még egy fegyveres rablást, ezúttal lövés szerencséjére nem dördült. Lelkileg és fizikailag teljesen kimerült, érezte, hogy tarthatatlan a helyzete, így új munkát keresett. „Nagy szerencsémre az Operation Blessing International szervezethez kerültem mint gyermekprogramokért felelős menedzser. Új kihívásokat jelent ez a munka, és nem kell másodállást vállalnom, a lakbéren kívül szórakozásra is van pénzem.”

Tavaly június óta dolgozik ennél a szervezetnél, ahol három iskola napi programjait koordinálja a tanárokkal, igazgatókkal közösen. Dóra személyes projektje egy sakkcsoporthoz, velük rendszeresen járnak tornákra, valamint egy baseballcsapat, ide nemrég vettek fel egy kubai edzőt. A Hope Home-ba továbbra is visszajár, adományokat gyűjt itthon és Amerikában, hogy az ott dolgozó két fejlesztőcsapat és a tanár bérét fizetni tudja az otthon. „Mindenképpen maradok még pár évig Haitin, hiszen a befektetett munkámnak csak akkor van értelme, ha végigviszem. Nagyon úgy érzem, hogy a helyemen vagyok, lehet, hogy Haiti az én helyem... Évente egyszer látogatok haza, ilyenkor szülők, tesók, barátok, nagymama, Sziget Fesztivál a program. Édesapám fogadta nehezebben a döntésem, de idővel egyre inkább elfogadják, hogy ezt a hivatást választottam. Anyukámnak már évek óta van egy Hope Home-os árvája, akit támogatom.” ♦